

Епилог:

Стая в сенаториума ~~%%~~ Смирненски лежи на бяло болнично легло, изтощен, ос-
слабнал, черните мукоси са разпиляни по потното му чело. Диханието му е отри-
висто. Край него на стол седи милосърдна сестра, видимо спокойна. Смирненски
е с затворени очи, сякаш спи.

Сестрата : Унесе се пак. Криза. Дали вече ще я понесе?! Скоро ще настъпи из-
края... Как бихме могли вече да му помогнем?!

Жени : Аз не зная , не зная как?! Вие повикайте лекаря..

Сестрата: "Лекаря вече му би инженерия за усиляване на сърцето и едва ли би с-
се реил да направи нова инженерия.. а сега повечето може да се направи. Вие
повече не трябва да седите тук. Безполезно е. Вашето присъствие влошава по-
ложението му, влиява го... и от това той страда повече... За болните като него
спокойствието е най- доброто лекарство, сила. А в някой случай и живот. Щом
се събуди и ви види, а той ще ви познае, тъй като е в съзнание - това още по-
вече ще влоши положението му. Разберете съкратявате дните му, последните и
му минути. Съществуването му е вече въпрос на дни , на часове. / влиза
дежурния лекар с тихи стъпки, стои известно време пред спящия, мисли. посл-
сле към сестрата: Вие стойте внимателно и в очакване. Събуждането му ще б-
бъде тежко / може би последно. А вие , другарко на поста съберете сили и в-
воля. Туберкулозата е заразителна болест. Вашите чувства, може да са сил-
ни илюзията ви е велика.. но вие вече нищо не можете му помогна.. прост
сто не можете. И аз съм длъжен като лекар и като човек да ви помоля
за последен път , да си отидете..

Жени: Не остава още малко.

Лекаря: Но разберете каква е изматаната борбата се с смъртта , който знае че
се разделя за винаги с всички и всичко. Не излизашо да ви подчертая, ч-
тая мъка е още по-голяма и за туй че ви вижда млада и жизнена.

Жени: И затова зная искам да остана.

Лекаря разберете не сметам за да му помагаме.. а не вие.

Смирненски / събуден / Жени иди си! Остави масам да се бори. Моля те иди си
Ти си млада.. Не ме влиявай.. Страдам... за тебе, за всички. за нашето
дело, за пролетарията. Виждам края ми наближава... , ти знаеш това

Иди си! Разбери не, иди си! Обогом !

Жени: Тогавя прости ми.. Ще си отида.!

Смирненски: /мълчи/

Лекаря: Хайде тръгвайте!

Жени: Но нямам сили да се отделим от тебе мой любими.

Смирненски: Не... ме... измъчвай... повече...

Лекаря: Хаде.. / хваща я почти с насилие и я извежда навън, като каз-
ва на сестрата тихо: В стаята никого няма да пускате повече.. Помогне-
те на болния. Аз ще се върна скоро.

Сестрата : Да / приближава се към Смирненски

Смирненски: Моите гостенки сестро никакви дарове не ще омилостивят.